

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

10 Nisan 2024
Sayı: 300

Fiyatı: 30 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Seçimler bitti,
mücadele sürüyor!**

İktidara duyulan öfke sandığa yansıdı. Buna rağmen seçim sonuçları, kitlelerin sorunlarına çözüm olmayacak. CHP, kesin olmayan sonuçlara göre, ülke çapında oyların yüzde 37'den fazlasını alarak Türkiye'nin birinci partisi oldu. CHP'nin yüzde 25 civarında kabul edilen oy sınırı İstanbul, Ankara ve daha birçok ilde yüzde 50'yi geçti.

10 ay önceki genel seçimlerde az bir farkla iktidarı alan Erdoğan, ve AKP'nin oyları bu seçimlerde yüzde 35 civarında kaldı. Böylece Erdoğan ve partisi AKP büyük bir yenilgiye uğradı.

BİZ KİMİZ ?

*Bugün kapitalist toplu-
ma egemen olan anlayış sömü-
rücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve
cinsiyetçi zorbalığa dayanıyor.
İnsanlık için tek çıkış yolu
komünizm. Bu siyasetin, Stali-
nizmin politikaları ve uygulama-
larıyla ortak bir yönü bulun-
muyor*

Sınıf Mücadelesi, işçi
sınıfı tarafından uluslararası
düzeyde kurulacak bir komünizm
-den yana tavır alıyor. Stali-
nizmin «Tek Ülkede Sosyalizm»
hayaline karşılık, komünizmin
uluslararası bir düzeyde
müm*kün olacağını savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, komü-
nizmi, insanlığın, her türlü
sömürü ezme-ezilme ilişkisinden
ayrımcı uygulamalardan kurtu-
luşu olarak algılıyor. Başta Kürt
ulusu olmak üzere, ulusların
kendi kaderlerini tayin hakkını
savunuyor.

Sınıf Mücadelesi,
kapitalist-lerin kârı uğruna, işçi-
lerin sömürü-lmesine hizmet
eden burjuva devlete, meclise,
mahkemelere, orduya ve polise
karşı bir anlayışa sahip.

Sınıf Mücadelesi,
sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demok-
rasiyi savunuyor. İşçilere ihanet
eden sendika bürokratlarına
karşı mücadele etmeyi ve sendi-
kaların yeniden birer işçi örgütü
haline gelmelerini de savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, tüm
işçilerin, emekçilerin ve yoksul-
ların öz çıkarlarını savunarak,
işçi sınıfına dayanan devrimci
bir işçi partisinin kurulmasını
amaçlıyor.

Sınıf Mücadelesi,
uluslararası işçi sınıfının partisi
olacak olan IV. Enternasyonal'-
in yeniden kurulmasını savunu-
yor. Bu amacı paylaşan bütün
devrimci örgütlerle birlikte
olmayı da destekliyor.

Bunlar, **Sınıf Mücadele-
si'nin savunduğu görüşler.** Bu
gazeteyi savunanlar Troçkisttir.
Marks, Engels, Lenin ve
Troçki'nin geleneğine bağlı,
enternasyonalist komünisttirler.

Başvazının devamı:

AKP, ilk iktidara geldiğinde aldığı oy oranına geriledi. Bazı iller, 20 ya da 50 yıl sonra CHP'ye geçti. CHP 14 büyükşehir ve 21 şehir belediyesinde seçimleri kazandı. İl yönetimini alamadığı şehirlerin çoğunda ise en gelişmiş, en sanayileşmiş ilçelerin yönetimlerini ele geçirdi.

Bu seçim sonuçları, 1989 yılında yapılan seçimlerin sonuçlarına benziyor. O yılın önemi, « Bahar Eylemleri » olarak adlandırılan, kamu emekçilerinin hak arayışı mücadelesinden kaynaklanıyor. Bu mücadele sonunda kamudaki ücretlere yüzde 150 oranında artış yapılmıştı. İki yıl sonra patronlar, tekrar mücadele olmasın diye, bazı iş kollarında ücretleri yüzde 300 oranında arttırdılar. Böylece 1980 askeri darbesinden sonra düşmeyi sürdüren alım gücü, yeniden yükseldi. Bu durum bütün diğer ücretlilere de yansdı, bütün ücretler arttı. Böylece darbeci generallerin has adamı Turgut Özal, « Çankaya'nın şişmanı; işçi düşmanı » oldu.

Bugün Erdoğan'a vurulan tokat, bir mücadelenin sonucu değil ama habercisi olabilir, olmalı da. Çünkü alım gücü, sadece düşmedi, düşüş o kadar hızlı ve çok oldu ki, emekçiler hiçbir tedbir alamadan hazırlıksız yakalandı. Açlık sınırının çok altında bir yaşama maruz bırakıldı. Ancak Erdoğan'ın meydanları dolaşarak, patronlara para saçarken emeklileri açlığa mahkum edişi, ücretlileri birbirine düşürüp maaş alamamakla tehdit etmesi, bir yandan Filistinlilere sözde ağlarken, diğer yandan İsrail'le ticari ilişkileri sürdürüp, bir avuç patronun İsrail'i beslemesine ses çıkartmaması, milyonları daha da öfkeliendirdi.

Kitleler, Erdoğan'a oylarıyla sesini duyurdu. Ancak artık ses duyurmak, sorunları çözmiyor. AKP, Türkiye'nin en çok üyesi olan, en örgütlü, üyeleri en aktif çalışan partisi. Örneğin bu seçimlerde her sandıkta en az üç AKP'li görevli bulunuyordu. Tüm sorunları, toplum içindeki tepkileri, elbette ki biliyorlardı, herşeyden haberleri vardı. AKP'nin Ankara adayı Turgut Altınok'un, ona göre bankada tek kuruş parası yoktu ama sayısız arsaların, apartmanların ve işyerlerinin sahibiydi ! O tek kuruş vergi ödemiyor, milyonlarca emekli ise gıdadaki KDV yüzünden gerektiği gibi beslenemiyor, ilaçlarını almakta zorluk çekiyor.

Erdoğan ve partisi, ortaya dökülen gerçeklerin neden olduğu tepkiyi bildikleri halde bir çözüm getiremediler. Çünkü bütün cephanelerini genel seçimde tüketmişlerdi. Ekonominin içinde bulunduğu durum, onlara geçmiş seçimlerde olduğu gibi fazla bir hareket alanı sağlamadı.

Devletin kasası bomboş olduğu için dışarıdan borç para bulamazsa ödenemeyecek olan devasa borç hükümeti sıkıştırıyor. Erdoğan iktidarları boyunca, 1950'lerde Demokrat Parti'nin başındaki Menderes'in yaptığı gibi, borç parayı patronlara dağıtarak, ekonomik gelişmeyi finanse etti. Patronlar, borç parayı paylaşmak için devlet fabrikalarını yağmaladılar, yollar, hastaneler, havaalanları, hatta barajlar yaptılar. Bu işler için parayı devletten kredi olarak aldılar ama geri ödemediler. « Yap, işlet, devret » modelini uyguladılar. Buna göre işletme parasını da devletten aldılar. Devlet müşteri garantisi veriyor, eğer belirli bir sayıya erişilemezse aradaki farkı da ödüyor. Kâr eden bu patronlar, bir tek kuruş vergi ödemedikleri gibi, bir de teşvik alıyorlar. Bir avuç patronun kasasına akan tüm para, işçi sınıfının ürettiği zenginlikten ve dış borçtan kaynaklanıyor. Bu borcun geri ödenmesi zamanı geldi.

Emekliler ve tüm işçi sınıfı kemer sıkıyor ve açlık sınırının altında ücretlere mahkum ediliyorlar. Tepki gösterip, duyuramadıkları seslerini oy ile duyurmakta haklılar. Ancak bu ne işe yarayacak? Erdoğan, işçi sınıfına kemer sıkırmaktan vazgeçebilir mi? Patronlara, « Bu güne kadar kârınız patladı, artık bedel ödeyeceksiniz » diyebilir mi? Mümkün değil ! Bu nedenle sadece oy vermek ya da vermemek, tek başına yetmiyor, 1989

Emekçinin Gündemi

31 Mart seçimleriyle Erdoğan ve iktidarının, yerel seçimler düzeyinde büyük bir yenilgiye uğraması, tabii ki işçi sınıfını da çok sevindirdi. Son aylarda işçi sınıfı çok yaygın olmasa da, bazı fabrikalarda üretimden gelen gücünü kullanarak, belirli sonuçlar elde etti. İşte bunun örnekleri aşağıda yer alıyor :

Gates fabrikası grevi

İzmir Gaziemir'deki Ege Serbest Bölgesi'nde bulunan, ABD sermayeli ve kadın işçilerin çoğunlukta olduğu Gates Endüstriyel Metal Kauçuk Sanayi ve Ticaret A.Ş. İşletmesinde, Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi 350 işçi, 27 Eylül 2023 tarihinde başlayan Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması nedeniyle, 8 Mart'da greve başladı. 12 gün süren grev sonrası anlaşmaya varıldı. Grevin kazanımlarından bazıları şunlar :

- * İşçi ücretlerine, 2024 yılı Ocak ayı itibarıyla ortalama yüzde 105 zam,
- * 2024 yılının ikinci 6 ayı için enflasyon oranında zam,
- * 2025 yılı Ocak ayı için asgari ücret korumalı, enflasyon + 4 refah payı eklemeli zam yapılmalı,
- * 2025 yılının son 6 ayı için enflasyon + 4 zam,
- * 2025 yılının Ocak ayı itibarıyla tamamlayıcı sağlık sigortası,

- * Yılda 120 gün ikramiye (4 ikramiye oldu),
- * Yılda 1 adet 1500 lira olarak uygulanan erzak yardımı, yılda 3 adet 3'er bin lira olarak uygulanacak

Direnen PilenPak işçileri grevde

Ruffles, Lays, Doritos, Mars, M&M's ve Snickers gibi uluslararası gıda markalarının ambalajlarının basıldığı Manisa'daki PilenPak fabrikasında TÜRK-İŞ'e bağlı Basın-İş Sendikası'na üye işçiler, patronunun Basın-İş

Sendikasının yetkisini tanıması üzerine greve başladı.

Toplu iş sözleşmesi görüşmesi masasına oturmayan işverene tepki gösteren işçiler, haklarını istedi. Sendikaya üye olduktan sonra yıllar süren yetki davası sürecinde, 149 işçinin de işten çıkarıldığı fabrikanın önünde yapılan açıklamada « Sendikayı tanıyın » denildi. Basın-İş Genel Başkanı Savaş Nigar, şunları söyledi:

« Basın-İş'i, işçilerin yasal temsilcisi olarak kabul edin ve görüşmelere başlayın, masaya oturun. PilenPak işçileri ve işçilerin özgür iradeleri ile seçtikleri Basın-İş Sendikası olarak biz kararlıyız. Hiçbir engel, hiçbir bahane, hiçbir zorluk bizleri yıldıramayacak, vazgeçmeyeceğiz. Bu işin dönüşü yok. PilenPak işçisi hakkını alacak, PilenPak işçisi kazanacak » dedi. « PilenPak işçileri, iki yıl önce 2022 yılının Şubat ayında Basın-İş'e üye oldular ve sendikamız, iş yerinde gerekli çoğunluğu sağlayıp,

Bakanlıktan yetkiyi aldı» diyen Nigar, süreci şöyle anlattı: « İşveren toplu sözleşme masasına oturmamak için her yolu denedi. Geçerli ve somut bir gerekçesi olmamasına rağmen, sırf toplu sözleşme sürecini geciktirmek için sendikanın yetkisine itiraz etti. Bunun üzerine yerel mahkemenin ve bölge mahkemesinin ardından Yargıtay da 2023 yılının Eylül ayında sendikamızın işyerinde yetkili olduğunu tescil etti. Ancak işveren yersiz başvuru ve itirazlarıyla yasal toplu iş sözleşmesi sürecinin başlamasını 1,5 yılı aşkın bir süre geciktirdi. Bu süre içerisinde işveren 149 sendika üyesini, hiçbir geçerli neden olmadan, sırf anayasal haklarını kullandıkları için işten çıkardı. Mahkemeler ve Bakanlığın teftiş raporları ile işçilerin sendikal nedenle işten çıkarıldığı belgelendi. Sendikal baskı ile yetinmeyen PilenPak Ambalaj, şirket içinde şirket kurarak, muvazaalı şirketler, alt yükleniciler ve iş kolu değişiklikleri gibi ayak oyunları ile işçilerin toplu sözleşme hakkını gasp etmeye çalıştı. Sözümüzü tuttuk, hukuki mücadeleyi kazandık. Kesinleşmiş yetkimize rağmen PilenPak Ambalaj, toplu

pazarlık sürecindeki hukuki müzakere ve arabuluculuk süreçlerine katılmadı.»

İzmir Lezita fabrikasında mücadele

İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde yer alan Lezita Fabrikasında çalışan işçiler toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması ve işveren cephesinin işçilerin örgütlü olduğu Öz Gıda-İş Sendikası ile masaya oturmaya yanaşmaması üzerine, 6 Mart gece 12 itibarıyla greve başladılar. Lezita patronu Abalıoğlu, grevin uygulanacağı tarihten iki gün önce, 50'ye yakın Hindistanlı işçiyi, işyerine getirip işbaşı yaptırarak grevi kırma girişimi-

minde bulundu. İşçilerin grevi kararlı şekilde sürerken, patron da grev kırıcılığıyla göçmen işçileri sömürmeye devam ediyor. Öz Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengün, sürece dair « Bizim derdimiz göçmen işçi kardeşlerimizle değil. Bizim derdimiz göçmenlerin bu çaresizliklerinden beslenen ve bu açmazı kullanan patronlardır» dedi. Evrensel gazetesinin aktardığına göre: emekçiler şunları söylüyor :

17 senedir kesim bölümünde çalıştığımı belirten bir kadın işçi kendilerinin köle gibi görüldüğünü belirterek, « Biz sendikaya üye olarak « Yeter artık » dedik. Sendikaya üye olmak da, greve çıkmak da anayasal bir hak.» dedi. 12 yıldır burada çalıştığımı ifade eden bir başka kadın emekçi, «Hakkımızı aramaya çıktık ve alacağız.» diye ekledi. Diğer bir emekçi kadın ise, «Arkadaşlarıma da söyledim, korkmayalım, yılmayalım, hakkımızı arayalım dedim. Pes etmeyeceğiz. » diyerek emekçilerin azim ve kararlılığını ortaya koydu

(22.03.2024)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan'ın partisi reddedildi

« Demokrasi kazandı »

Bu, ilginç bir şekilde, 31 Mart'ta Türkiye'de yapılan belediye seçimlerinin ertesi günü, Erdoğan yanlısı Sabah Gazetesi'nin manşetiydi. Aslında cumhurbaşkanının partisi AKP, gerçek bir yenilgiye uğradı.

Recep Tayyip Erdoğan, 2023 yılının Mayıs ayında oyların yaklaşık yüzde 52'sini alarak yeniden seçilmesinin ardından, bu seçimlerde partisinin kazanacağı bir zaferle, henüz uzak bir tarih olan, 2028 yılının Cumhurbaşkanlığı seçimleri için konumunu sağlamlaştırma-yı umuyordu. Ancak seçmenler durumu böyle algılamadı. İstanbul'un bu seçimlerde CHP'ye değil, AKP'ye verilmesi çağrısında bulunan Erdoğan, büyük oranda reddedildi.

Bir milyondan fazla oy farkıyla eski belediye başkanı CHP'li Ekrem İmamoğlu yeniden seçildi. Hatta AKP'den, İstanbul'un on iki ilçesini daha aldı. Başkent Ankara ve İzmir, CHP'nin elinde kalırken, büyük sanayi kenti Bursa da onlara katıldı. AKP'nin Orta Anadolu ve Karadeniz'deki kaleleri de dahil olmak üzere onlarca şehir Erdoğan'ın partisi AKP'ye sırtlarını döndü.

Ülkede yaşayanların yaklaşık üçte ikisinin artık CHP'li bir belediye başkanı bulunuyor. Oy sayısı açısından CHP, oyların yüzde 37,7'sini alarak AKP'yi iki puan geride bıraktı. Yıllarca AKP'nin yönettiği ve 2023 dep-

oy kullanmaya gitmedi.

Öte yandan, lideri Necmettin Erbakan'ın oğlu Ferhat Erbakan'ın küçük İslamcı Yeniden Refah Partisi (YRP), geçen seçimlerde Erdoğan'ı desteklese de, bu defa seçim-

lere kendi Adaylarıyla katılma kararı aldı. Bu parti, Erdoğan'ın Filistin konusun da, bir yandan onları destekler gibi görünürken, diğer yandan İsrail ile ekonomik ilişkileri sürdürdüğü ikiyüzlü politikası ile şok olan seçmenlerin oylarını toplamış olabilir.

Temel lideri, sekiz yıldır tutuklu bulunan Selahattin Demirtaş olan, kapatılan HDP'nin ardından DEM olarak yeniden doğan, Kürt Solu'nu temsil eden partinin oyları, yüzde 4,2'den, yüzde 5,7'ye yükseldi. DEM aralarında Batman, Diyarbakır ve Van'ın

reminde büyük zarar gören Adıyaman ilinde bile, CHP'nin adayının oyları oldukça ön plana çıktı.

Erdoğan'ın susturulmuş basınına, amansız seçim kampanyasına ve İstanbul'da yaptığı günlük toplantılara rağmen, muhtemelen AKP seçmenlerinin büyük bir kısmı da dahil olmak üzere 14 milyon seçmen

da bulunduğu Kürt bölgesinde 10 kadar şehri kazandı.

Erdoğan, 2003 yılından bu yana Başbakan, 2014 yılından bu yana da Cumhurbaşkanı olarak iktidarda bulunuyor. Kendisi ve bir süredir 200 binden fazla üyesini kaybettiği söylenen partisi AKP, bu kez, büyük sermayeyi desteklemeye yönelik ekonomik politika-

ların, ayrıca da kitlelerin alım gücüne darbe vuran şiddetli enflasyonun bedelini ödüyor.

İstanbul'da kiralar bir yılda yüzde 75 arttı. Asgari ücrette son dönemde yapılan yüzde 50'lik artış enflasyonla neredeyse sıfırlandı. Hükümet tüketici kredisi oranlarını arttırdı, hane halkı borçlanmadan yaşayamıyor ve borçları da giderek birikiyor.

AKP'nin reddedilmesi hoşnutsuzluğu yansıtıyor ve sosyal demokrat olarak sunulan CHP'nin ilerlemesine yol açıyor, şehirlerin yönetimini devralmasına olanak sağlıyor. Ama CHP geçmişte AKP'nin bugün gösterdiği yolsuzluğun aynısını yapabileceğini gösterdi. Şu an muhalefette kalıyor ama geçmişte iktidarı yıllarca elinde tutmuştu. Hatta AKP'nin iktidara gelmesinden de CHP sorumlu. Şunu söylemekle yetinelim : Türkiye'de işçi ve emekçilerin onurlu bir yaşam hakkını savunup elde etmek için her şeyden önce kendi mücadelelerine güvenmeleri gerekiyor.

Bu arada bu belediye seçimlerinde kayda değer önemli diğer bir olay da Van da yaşananlar oldu. 2019 yılındaki

belediye seçimlerinde HDP 65 belediyede seçimleri kazanmıştı. Seçimlerin hemen ardından üç büyükşehir Belediyesine (Diyarbakır, Mardin ve Van) kayyum atanarak, bu belediyeler HDP'nin dolayısıyla da kürt halkının elinden alınmıştı. Zaman içinde sürdürülen kayyum atamaları ile 3'ü büyükşehir, 5'i il, 33'ü ilçe ve 7'si belde belediyesi olmak üzere, toplam 48 belediye kürt halkının iradesi hiç sayılarak, Erdoğan'ın denetiminde kayyumlarla yönetilmeye başlandı.

Üstelik bütün bunlar hiçbir tepkiyle karşılaşılmadan, muhalefetin sessizliği içinde, gözlerinin önünde, meşru uygulamalmış gibi yapıldı. Belediyeler gaspedildi.

İktidara geldiğinden beri, birçok kanunsuz uygulamalarının karşısında muhalefetin ve kitlelerin tepkisizliğine alışmış olan Erdoğan ve hükümeti, bu defa da aynı pervasızlıkla aynı şeyi yapabileceklerini sanarak Van'daki seçim sonuçlarına müdahalede bulundu.

Van da, Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) Eşbaşkan adayları Abdullah Zeydan ve Neslihan Şedal oyların yüzde 55,48'ini, AKP'nin adayı Abdulhat Arvas ise, yüzde 27,15'ini aldı. Burada İl Seçim Kurulu tarafından, mazbata, Zeydan'ın yerine AKP'li Arvas'a verildi. Ama bu defa kitleler kararlı bir biçimde tepki göstererek sokağa

indiler. 2 ve 3 Nisan'da kentte yapılan protesto eylemleri sırasında, biber gazı, tazyikli su ve plastik mermi kullanıldı. Birçok kişi yaralandı. Kullanılan gazın oldukça ağır olması nedeniyle hastalananlar oldu. Valilik, 2 Nisan gecesi, 02- 03 Nisan 2024 tarihleri arasında geçerli olmak üzere gösteri, toplantı ve yürüyüş yasağı kararını aldı ve açıkladı. Kente giriş ve çıkışlar yasaklandı. Bu müdahaleler sırasında, 7'si avukat, biri gazeteci, biri de yoldan geçen bir kişi olmak üzere 9 kişi darp edildi ve gözaltına alındı...

Sonuç olarak, bu haksız uygulamaya yönelik tepkiler ve protestoların ardından Yüksek Seçim Kurulu (YSK), mazbata'nın Zeydan'a verilmesi kararını aldı ve mazbata ona verildi.

Van'da yaşananlar kitlelerin kararlı olduklarında iktidarı nasıl geri püskürttüklerini bir kere daha ortaya koydu. Seçimler umudu yeniden yeşertti ama yeterli değil. Şimdi, sadece aynı kararlılığı bütün ülke çapında gösterip, bu iktidarı tamamen ortadan kaldıracak mücadeleye yeniden girişmek, ilerlemek gerekiyor.

(03.04.2024)

Uluslararası Gündem

Haiti : Çete savaşları ve ABD'nin manevraları

Amerika Birleşik Devletleri (ABD) Dışişleri Bakanı Anthony Blinken 11 Mart'ta, Haiti ile ilgili bir toplantıya katılmak için Jamaika'ya gitti. Ertesi gün, Haiti'nin başlıca çete lideri tarafından görevinden ayrılması talep edilen Başbakan Ariel Henry istifa etti.

Jovenel Moïse'nin 2021 yılında öldürülmesinden sonra cumhurbaşkanı olan Ariel Henry'nin « teşvik edilen » istifası, ülkenin kontrolünü ele geçirmek isteyen çeteler arasındaki rekabet ve savaşlara sahne olan Haiti'ye merkezi gücü yeniden getirmeye çalışan Amerikan manevrasının bir parçası.

Bu silahlı çeteler, aylar geçtikçe hakimiyet alanlarını genişlettiler ve yetkilerini pekiştirdiler. Yolları kesip ekmek parası için çalışan işçileri alıkoydular, irili ufaklı işletmeleri vergi-

lendirmekle, sokakta rastladıkları herhangi birini öldürmekle yetinmeyip, polis karakollarını bastılar ve hapishaneleri boşalttılar.

Çeteler, 29 Şubat'ta, Port au Prince havaalanını, Sivil Toplum Kuruluşları ve batı elçilikler gibi resmi binaları hedef alıp, büyük bir yıkım gerçekleştirdiler. Haiti burjuvazisi ve Batılı yöneticiler, cinayetler, tecavüzler ve kıtlık, ne ülkeden kaçabilen, ne de dikenli tellerin arkasında barikat kurabilen ülkenin yoksul çoğunluğunu vurduğu sürece, bu çetelere göz yumdular. Çete liderlerinin çoğu, şu ya da bu siyasi liderin hizme-

tinde olan, grevleri ya da işçi gösterilerini bastıran, öğrencileri ya da muhalifleri döven onların eski uşaklarından oluşuyor.

Barbekü olarak bilinen Jimmy Chérizier ya da iktidar için yarışan Guy Philip-pe gibi diğerleri ise, uyuşturucu kaçakçılığına yönelmiş eski polis memurları. Farklı zamanlarda Macoutes, Chimères ya da diğer şiiresel isimlerle anılan bu silahlı çeteler, yerel ya da diğer kentlerdeki burjuvazinin, Haiti'li emekçileri

iktidar için yarışıyor. Şimdi kendilerini « özgürlük savaşçıları » olarak adlandıran bu iki gangster, Guy Philippe başkanlığında bir « Devrim Konseyi » oluşturdular. Son saldırılarının amacı, ABD hükümetinin kendi «Konseylerini» resmi geçiş iktidarı olarak tanımasını sağlamaktı. Ariel Henry'nin istifası bu olasılığı doğruladı.

Karayip Topluluğu'nun başkanlığını yürüten Guyana'nın devlet başkanı, bu istifanın « barışçıl (!) bir geçiş iktidarının, kısa vadeli bir güvenlik eylem planının ve özgür ve adil seçimlerin önünü açtığını » söyledi. ABD'li danışmanlar, Guy Philippe ve Barbecue'nun, « Devrim Konseyi » ni Jamaika'daki toplantının sonunda açıkladığı gibi « Haiti sivil toplumunun geniş bir kesimini kapsayan Geçiş Konseyi » olarak gizlemeyi başarabilecek-

on yıllar boyunca düşük ücretlerle çalıştırıp sömürmesini, kâr elde etmesini sağladılar. Bugün, bu savaş köpekleri efendilerini ısırtıyor ve elde edebilecekleri bütün gücü talep ediyorlar.

Barbecue, kendisini, başkent büyük bölümünü kontrol eden bir çeteler grubu olan G9'un lideri olarak kabul ettirmiş bulunuyor. Ekvador'da eğitim görmüş eski özel kuvvetler mensubu, eski polis komiseri, eski senatör, uyuşturucu kaçakçılığında ABD'de hapis yatmış ve kısa süre önce serbest bırakılarak Haiti'ye dönmüş olan Guy Philippe ile

ler mi?

Blinken'in « krizi çözmek » için vaat ettiği 133 milyon dolar bu iktidar adaylarını memnun edecek mi? Haiti'nin kaos ortamında, aslında bir çete diktatörlüğü olan bir duruma demokratik bir kılıf giydirmek söz konusu olacak.

Haiti'nin işçileri ve yoksul sınıfları, bu iğrenç manevraların sonucu ne olursa olsun, birçok kez tecrübe ettikleri gibi, bu yeni durumdan da bekleyecekleri hiçbir şey olmadığını biliyorlar.

(13 .03.2024)

İran :

Seçimlere katılım oranı aşırı bir biçimde düştü

İran'da Mart ayındaki seçimlerde, 61 milyon seçmenden 36 milyonu, yani yüzde 59'u oy kullanmadı. Seçimin amacı 290 milletvekili ve 88 din adamını seçerek, seçilenlerin arasından da gelecekteki « *Yüce Rehberi* » belirlemektir.

İhtiyatla karşılanması gereken bu resmi rakam baz alındığında bile, katılım 1979'da İslam Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana en düşük seviyede gerçekleşti. *France Info*'nun (Fransa'nın, radyo ve televizyon haber kuruluşu)

aktardığı reformist bir gazeteye göre, Tahran'da oy kullanmak için sandığa gitmeyenlerin oranı yüzde 76'ya ulaştı. Hükümet son ana kadar oy verme merkezlerinin açılış saatlerini altı saat uzatarak bu durumu engellemeye çalıştı. *France 24*'ün (diğer bir haber ajansı) haberine göre, Meclis Başkanı'nın bizzat kendisi, oylama günü internet üzerinden yayınladığı bir mesajla, vatandaşları « *he-men şimdi arkadaşlarını ya da tanıdıklarını aramaya ve onları seçimlere katılmaya ikna etmeye* » çağırdı.

Hükümet için bu bir sınavdı çünkü 2022 yılının sonbaharında Mahsa Amini adlı genç kadının başörtüsünü saçı görünecek şekilde hatalı bağladığı gerekçesiyle, polis

tarafından dövülerek öldürülmesinden sonra yaşanan sosyal patlamanın ardından yapılan ilk seçimdi. Yetkililerin kanlı bir biçimde bastırmayı başardığı bu hareket, süresi ve derinliği bakımından etkileyiciydi. Kitlesele olarak oy kullanmama, milyonlarca İranlının zihninde bir kırılma yaşandığının işaretiydi. Belki de en görünür işaret, tehlikeye rağmen artık peçe takmadan dışarı çıkan kadınların ve onları destekleyen erkeklerin sayısı oldu.

Adaylarının neredeyse tamamı hükümet tarafından reddedilen Reform Cephesi'nde toplanan siyasi muhalefet boykot çağrısında bulunmuştu. Nitekim hükümet, Muhammed Hatemi ve Hasan Ruhani gibi eski cumhurbaşkanlarını bile diskalifiye etti. Kabul edilenler ise seçim mitinglerinde sert bir şekilde eleştirildi. Bazılarına, « *Size partinizin adını "Halkın Sesi"nden "Gücün Piyonu"na değiştirmenizi tavsiye ediyorum* » denilerek meydan okundu. *Le Figaro*'nun (Fransa'da sağın günlük gazetesi) 3 Mart'ta bildirdiği gibi, risklere rağmen, boykot lehine büyük bir hareketlilik söz konusuydu : « *Otobüs duraklarına, banknotlara yazıyoruz, sokaklardan geçene broşürler dağıtıyoruz* ». Parola ise şehirleri ölü şehirlere dönüştürmektir : « *polis bizi alıp götürmesini ve oy kullanmaya zorlamasını önlemek için... sokaklarda kimse yok [...]* »

Hükümetin bu şekilde açıkça reddedilmesi, özellikle

büyük kent merkezlerinde halkın güven kaybına tanıklık ediyor. Bu insanlar, aylar geçtikçe, hükümet rakamlarına göre yüzde 50'ye yaklaşan ve büyük ölçüde düşük tahmin edilen enflasyonun bedelini, her zamankinden daha fazla öderken sefaletle gömülüyorlar. Meyve, et, tıbbi bakım ve barınma masrafları karşılanamaz hale geldi. Karınlarını doyurmak ve çoğu zaman da iki katına çıkmış olan kiralarnı ödemek için her şeylerini feda ediyorlar. Gençler iş bulamadıkları için çaresizlikten intihar ediyorlar... « *Burada kimse memnun değil. Bu sözde Cumhuriyet'te insanlar açlıktan ölüyorlar ya da gıda fiyatlarındaki patlama nedeniyle yakında ölecekler. Herkes en az bir akrabasını ahlak polisine kaptırmış durumda.* »

Bu seçimlerde sandığa gidilmemesi, oy kullanılmaması, halkın bir kesiminin, her şeye rağmen belli bir toplumsal taban oluşturmayı başarmış bir siyasi iktidardan kopuşunu gösteriyor.

(13.03.2024)

Rusya : Putin yeniden seçildi. Ya sonrası ?

Putin, yüzde 73.33'lük bir katılım oranının gerçekleştiği Rusya'daki seçimlerde, Kremlin'in iddiasına göre, oyların, neredeyse yüzde 88'ini alarak yeniden Başkan seçildi. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Üç gün süren oy verme ve sayım işlemleri süreci, hiçbir kontrol olmaksızın, sadece birkaç bağımsız gözlemcinin çok sınırlı denetimiyle gerçekleşti.

Büyük şehirlerde şirketlerin ve idari yönetimlerin yöneticileri, çalışanlarına, oy kullanıp kullanmayacaklarını sordular, nerede, hangi gün ve hangi saatte oy kullanacaklarını öğrenmek için de baskı yaptılar. Bu, kararsızlar için hemen hemen üstü örtülü bir tehditti. Yetkililer her zaman olduğu gibi, oy verme merkezlerinde tombalalar da düzenledi. Ancak sosyal medyalar bazı uyarıcı mikro röportajlar yayınladı. Böylece Moskova'daki bir fabrikanın üretim sektöründe, on işçiden sadece üçü oy kullanmaya hazırlanıyordu. Diğer fabrikalarda da aynı yönde hareket edilse de, bu örneği genelleştirmek doğru olmaz.

Putin, kendi politikasına en ufak bir muhalefet eden bütün adayları eledikten sonra, bürokratlardan, ayrıcalıklı zenginlerden, ama aynı zamanda da halk tabakalarından çok sayıda oy aldı.

Kuşkusuz burada bir zamanlar olduğu gibi bir güven oyunundan ziyade, bir korku oyu söz konusu oldu. Bu korku, kim olursa olsun ayırım yapmadan, iktidara yönelik en ufak bir eleştiri yapanlara yönelik baskı ve şiddete maruz kalma korkusuydu. Nüfusun yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi karşısında duyulan

korku kadar, boşu boşuna yapılan maddi ve insani fedakarlıklara razı olmak zorunda kalınan askeri bir yenilgi korkusu da sözkonusuydu. İşte iktidar bu korkular üzerine oynadı.

Yasal ya da hoşgörülen olsun tüm muhalefet biçimlerini ortadan kaldıran Putin, rejimin ve kendisinin kaderini savaşa bağladı. Bu durum, savaş seferberliğinin genişletilmesi gibi, giderek daha popüler olmayan önlemlerle kendini gösteriyor. 2018 başkanlık seçimlerinden önce yapmayacağını söylemesine rağmen seçimlerden sonra hemen KDV'yi yüzde 20 oranında arttırması gibi, yakında bunu yeniden yapabilir. Bu kez, Kremlin sosyal bütçeleri zaten kısmışken ve savaş bütçesi devletin gelirinin yarısını emerken, emekçiler enflasyonun satın alma güçlerini erittiği ölçüde, kemerlerini daha da sıkmak zorunda kalacaklar. Sonuç olarak, hoşnutsuzluklarını ifade etmek için yasal bütün olanaklardan yoksun olan Rus Vatandaşları, bu hoşnut-

suzluklarını bazan radikal bir biçimde ifade ediyorlar. Hatta Kremlin'e karşı yapılan gösterilerde, göstericilerin çoğunluğunu oluşturan küçük burjuvazi çevrelerden başka çevreler de, eylemler yaptılar. Hatta bu eylemlerin bazıları gazete manşetlerinde yer aldılar. Bazı şehirlerde polisin üzerine geleceğini bile bile oy sandıklarına boya atarken, ya da sandıkları ateşe verirken görüntülenen seçmenler buna örnek verilebilir. Bir de Urallar'da büyük bir sanayi kenti olan Perm'de bir askerlik şubesini ateşe veren emekli sözkonusu. Bu şahıs, tutuklandığında, «*emekli maaşıyla artık kirasını ödeyemediği gerçeğini kınamak istediğini*» söyledi.

Bu tür örnekler, Ukrayna'daki savaştan bu yana, protesto konusunda pek üne sahip olmayan bölgelerde ve toplum kesimlerinde bile giderek çoğalıyor. Başkiri'de de işçi sınıfından bir kalabalık son zamanlarda polisle çatıştı ve polis göstericilere karşı gaz kullandı. Bu ise otuz yıldır çok nadir görülen bir durum. Ancak bu eylemlerin çoğu, bireysel, örgütsüz, hatta çaresiz ve çıkışsız nitelikte.

Rus yetkililer, savaş ve oligarklar istediği için, çalışan nüfusa yönelik saldırılarını arttırmaktan başka bir şey yapamıyorlar. Rus işçi sınıfının ise, sınıf çıkarlarını savunmak için, örgütlenme ve kolektif mücadele yöntemlerini yeniden keşfetmesi ve benimsemesi gerekiyor.

(20.03.2024)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Gazze : Birleşmiş Milletler görüşüyor,
İsrail bombalamaya devam ediyor

Birleşmiş Milletler (BM), 25 Mart Pazartesi günü Gazze'de ateşkes çağrısında bulunan bir kararı kabul etti. Buna göre, « *Ramazan ayı boyunca derhal ateşkes* » yapılması, « *kalıcı bir ateşkes* » sağlanması, « *tüm rehinelere derhal ve koşulsuz olarak serbest bırakılması* » isteniyordu ve insani yardımın önündeki bütün engellerin kaldırılması çağrısında bulunuluyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin (ABD) çekimser kalması, bu metnin kabul edilmesini sağladı. Bu, diplomatik müzakerelerin ve ABD'nin İsrail üzerindeki baskısındaki değişimin sonucunda oldu. BM'in Güvenlik Konseyi'ne sunulan önceki üç ateşkes çağrısını veto eden ABD, 22 Mart'ta, açıkça ateşkes çağrısı yapmadan, ateşkesin « *gerektiğini* » savunan bir karar tasarısı önerdi. Bu defa da, Çin ve Rusya metni ikiyüzlü bularak

veto etti. ABD daha sonra, 25 Mart'ta nihayet oylamada çekimser kalarak, beşinci karar tasarısının kabul edilmesini sağladı.

Ancak aynı zamanda, BM Büyükelçisi, kararın İsrail için bağlayıcı olmadığını ve « *ateşkesin ancak son rehine de iade edildikten sonra başlayabileceğinin* » altını çizdi. Aslında, 26 Mart Salı günü İsrail'in askeri operasyonları devam ediyordu. Bu operasyonlar sırasında Gazze'de, Mısır sınırındaki Refah'a düzenlenen hava saldırılarında ölen 13 kişi de dahil olmak üzere, 70 kişi öldü.

İsrail Savunma Bakanı Yoav Gallant, aynı anda, ABD hükümeti, Pentagon ve CIA'den çeşitli yetkililer tarafından kabul ediliyordu. ABD'nin Ulusal Güvenlik Konseyi sözcüsü John Kirby'nin de belirttiği gibi, ABD'nin silah sevkiyatı ne olursa olsun devam edecekti. ABD, Gazze'deki

savaşın başlamasından beş ay sonra, emperyalist düzenin sadık polisi olan bir devlete verdiği desteği geri çekmeden, İsrail Başbakanı Netanyahu'ya baskı yapmak istiyor.

Netanyahu ise BM'nin bu kararını görmezden gelmeye kararlı bir biçimde, 1,5 milyon Filistinlinin hayatta kalmaya çalıştığı Refah'a yönelik büyük bir kara operasyonu yapma tehdidinde bulunmaya devam ediyor. Maliye Bakanı ve İsrail aşırı sağının önde gelen bir üyesi olan Bezalet Smotrich, 1993'ten beri çok önemli olan, 800 hektarlık Batı Şeria'daki Filistin toprağının ilhak edildiğini açıkladı. Bu açıklama, ABD Dışişleri Bakanı Blinken'in ateşkes için baskı yapmak üzere Kudüs'te bulunduğu sırada yapıldı. Gazze'deki savaşa paralel olarak, Netanyahu ve geldiği Amerikan açıklamalarına rağmen, son aylarda Batı Şeria'daki Filistin halkına

yönelik terör saldırıları, cina-yetler ve toprak gaspları katlanarak arttı.

Dolayısıyla 2,4 milyon Gazzeli, uzun bir süre daha, bombardımanlara, kara operasyonlarına ve elektrik, su, ilaç ve gıda yokluğuna maruz kalacak gibi görünüyor. Bölge devletleri ve ABD arasında sürdürülen az çok gizli müzake-reler devam edecek, çünkü ABD siyasi bir çözümün bir benzerini önerebilmek için İsrail ile daha az suç ortağı görünmek istiyor. Ancak sonuç ne olursa olsun, Amerikalı yöneticilerin, İsraili yöneticileri, Filistinlilerin haklarını tanımaya zorlaması söz konusu olamaz.

Öte yandan, Amerika Birleşik Devletleri, Mısır ve Katar arasında, kılığın eşliğindeki Gazze'de ateşkes sağlanması amacıyla geçtiğimiz hafta sonu (6 - 7 Nisan), Kahire'de yeni görüşmeler yapılması planlanıyor. İsminin açıklanmaması kaydıyla konuşan ABD'li bir üst düzey yetkili, 5 Nisan 2024'de yaptığı açıklamada, ABD Başkanı Joe Biden'ın « *Mısır Cumhurbaşkanı ve Katar Emiri'*

ne mektup yazarak görüşmelerin gidişatı hakkında bilgi verdiğini ve Hamas'tan bir anlaşmayı kabul etme ve buna saygı gösterme taahhüdü almalarını istediğini » söyledi.

Hamas da görüşmelere bir heyetle katılacağını açıkladı ve birçok ABD medyasına göre de, CIA Başkanı Bill Burns'ün de bu görüşmelere katılması gerekiyor.

Bu arada geçtiğimiz Cumartesi gecesine Han Yunus'ta 47 yaşında İsraili bir rehinenin cesedi bulundu. İsrail ordusuna göre rehine esir tutulduğu sırada öldürülmüştü. Bu olayın İsrail'le yapılan görüşmelerde olumsuz bir etkide bulunacağı da açık.

Tsahal (Tsalal İsrail Devleti'nin ordusu), 7 Nisan Pazar günü Gazze Şeridi'nde yeralan İsrail bombardımanlarıyla harap olmuş bir Filistin kasabası olan Han Yunus'u ve bölgeyi terk ettiğini duyurdu Bir askeri yetkili basına yaptığı açıklamada « *Bugün, 7 Nisan Pazar günü, İsrail ordusunun 98. komando tümeni Han Yunus'daki görevini tamamladı. Tümen gelecekteki operasyonlara hazırlanmak üzere [...]* Gazze Han Yunus'taki Hamas

tugaylarını dağıttı ve binlerce üyesini öldürdü. Orada yapmamız gereken her şeyi yaptık » diye de ekledi.

Han Yunus, kasabası aylardır aralıksız hava saldırılarına ve Hamas güçleri ile İsrail ordusu arasında yoğun çatışmalara sahne oluyor. Kasabanın on binlerce sakini Mısır sınırındaki Refah'a kaçmıştı. İsrail gazetesi Haaretz'in bir askeri kaynaktan aktardığına göre bu Filistinliler artık evlerine dönebilecekler. Tabii onca bombardımandan sonra evlerini bıraktıkları yerlerde bulabilirlerse... Pazar günü bir Fransız haber ajansı fotoğrafçısı düzinelerce insanın Refah'tan Han Yunus yönüne doğru yaya, araba ya da eşek arabalarıyla yola çıktığını görüntüledi. Şimdi artık, birçok yabancı başkentteki yöneticilerin dikkati İsrail'in 1,5 milyondan fazla Gazzelinin sığın-

dığı İsrail'in bir kara harekâtı başatmaya kararlı olduğunu söylediği Refah'a odaklanmış bulunuyor.

(07.04.2024)

Güncel... Güncel... Güncel...

Emeklilerin tepkileri artıyor !

Türkiye'de 16 milyon civarında emekli bulunuyor ve bu insanlar sefalet koşullarında yaşamaya mahkum edildi. Tepkileri her geçen gün artıyor. Son belediye seçimlerinde Erdoğan'ın AKP'sinin yediği büyük şamarda emeklilerin tepkileri büyük rol oynadı. Açlık koşullarında yaşam mücadelesi veren emekliler insanca yaşama koşulları istiyorlar. Emeklilerin yoksulluğa karşı mücadeleleri için kurulan 20 dernek, birlik ve platformdan oluşan Türkiye Emekliler ve EYT'liler Birliği bir açıklama yayımlayarak insanca yaşama koşulları talep etti. Önce yoksulluk, sonra açlık sınırı altında bir yaşama mahkum edilen emeklilerin açıklamasında « Biz emekliler satın alma gücümüzün düştüğünü bizzat yaşamımızdan biliyoruz. Gerçekten çok zorlanmaya başladık. 2002 tarihinde en düşük emekli aylığı 257 TL iken, asgari ücret 184 TL idi. Günümüzde yani 2024 yılında ise, en düşük emekli aylığımız 10.000 TL iken

asgari ücret 17.002 TL. Halbuki Bİ SAM'a göre açlık sınırı 15.000 TL yi aştı, yoksulluk sınırı ise 52.000 TL'ye yaklaştı » denildi. Sadece asgari ücretle yapılan kıyaslama ile, emeklilerin maaşlarının zaman içerisinde ne kadar düştüğünün anlaşılacağı belirtilen açıklamada, « Son 1. 2 yıl içerisinde de artık her şeyi kısmak zorunda kalıyoruz, Kredi kartları ile ayakta durmaya çalışıyoruz. Üstelik bankaların verilerinden de görüleceği gibi kredi kartlarını da ödeyemez hale getirildik » ifadeleri kullanıldı. « Biz emekliler bedelini çalışma yaşamımızda peşin olarak ödediğimiz, ömrümüzün sonbaharında, insanca yaşayabilmemiz için taleplerimizi şu şekilde açıklıyoruz » diyen emeklilerin, 18 maddeden oluşan taleplerinin en önemlileri şunlar : *Emekli aylıkları iyileştirilerek uluslararası standart ve normlara uygun hale getirilmeli. Aylık bağlama oranları 2000 yılı öncesine döndürülmeli.

*Emekli hak ve sahiplerinin aylıkları bağımsız kurumlarca açıklanan gerçek enflasyon oranına göre otomatik olarak güncellenmelidir.

*Emeklilere Ocak, Nisan, Temmuz ve Ekim aylarında olmak üzere yılda dört ikramiye verilmeli.

Ikramiyeler dul ve yetim maaşı alanlara da aldıkları maaş oranı kadar değil, tam ödenmeli. Ödenen ikramiyeler asgari ücrete eşitlenmelidir.

* Temel gıda maddeleri ile elektrik, doğalgaz ve akaryakıt fiyatlarına yapılan yüksek oranlı zamlar nedeniyle düşen, satın alma gücümüzde meydana gelen kaybın telafisi için seyyanen 12 bin TL zam yapılmalı.

*Emekli maaşlarının iktidarlar tarafından tek taraflı belirlenmesi yerine, Anayasa da gerekli düzenlemenin uluslararası tüm metinlerde geçtiği gibi « herkes sendika kurabilir » şeklinde düzenlenmesi gerekiyor. Emeklilerin talepleri böyle sıralanıyor... Geriye bunları elde edebilmek için kararlı bir biçimde mücadele etmek kalıyor

(10.04.2024)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 30 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 180 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 300 ₺ / 10 € / 8 £